

# **Hristos și Adunarea Sa (8)**

## **Adunarea și Masa Domnului**

**William John Hocking**

© SoundWords, Online începând de la: 15.07.2019, Actualizat: 15.07.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

**Versete călăuzitoare:** 1 Corinteni 10.14-22; 11.20-34

## Introducere

Aceste locuri din Scriptură ne sunt cunoscute fără îndoială tuturor, și nu ne putem aștepta ca în seara aceasta să le studiem în toate detaliile; dar probabil ați observat, că versetele citite se pot împărți în mare în trei părți:

- 1 Corinteni 10.14-22 vorbește despre Masa Domnului, ceea ce se referă la Adunare în părtășie ca un singur trup. Îndrept atenția în mod deosebit spre versetele 16 și 17: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniunea trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” În acest pasaj Adunarea este privită în unitatea ei; și sărbătoarea Mesei Domnului este privită ca act al Adunării în însușirea ei ca părtășie.
- În 1 Corinteni 11.20-26 apostolul se referă la felul în care Masa Domnului trebuie luată, la care se scot în evidență acele aspecte gingașe și pline de dragoste ale aducerii aminte de Domnul, care sunt foarte strâns legate cu o sărbătoare reală a Mesei Domnului. Acest pasaj este de cea mai mare însemnătate pentru noi, în primul rând pentru că el scoate în evidență natura și însemnătatea spirituală a acestei rânduieli centrale a Adunării lui Dumnezeu.
- Versetele de încheiere din 1 Corinteni 11.27-34 sunt o atenționare severă referitoare la umblarea personală a celor care iau parte la sărbătoarea de Cină.

## 1. O singură pâine, un singur trup

**1 Corinteni 10.14-22:** De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

În 1 Corinteni 10 apostolul prezintă Masa Domnului cu privire la marea realitate că la ea sunt reprezentați toți sfinții lui Dumnezeu (deoarece ei sunt mădulare ale unui singur trup al lui Hristos), atunci când ei se adună în astfel de ocazii. Ei se adună ca unități ale acelei mari Adunări de pe pământ, care constituie Adunarea lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Acolo este *o singură* pâine, și în timp ce o pâine vorbește foarte clar despre faptul că Hristos și-a dat propriul trup la moarte pentru noi, ea prezintă și acel trup mistic, trupul spiritual, pe care El

Însuși l-a constituit prin Duhul Sfânt pe baza morții Sale. *O singură pâine, un singur trup*, suntem noi cei mulți; acolo este *o singură pâine, un singur trup*. Toți sfinții sunt uniți acolo simbolic – un punct de vedere deosebit de important, în mod deosebit în acest moment critic din istoria Adunării lui Dumnezeu, când sfinții, privit în exterior, sunt dezbrățați în așa de multe grupe contradictorii, fiecare având nume diferite. Însă săptămână de săptămână, când sfinții lui Dumnezeu se strâng laolaltă ca să-și amintească de Domnul Isus Hristos în moartea Sa, această o pâine de pe masă face cunoscut tuturor celor prezenți, că acolo este *un singur trup*. Domnul Isus Hristos a murit ca să poată aduna într-unul pe copiii lui Dumnezeu care erau împrăștiați în afară; și unitatea Adunării, care a fost formată prin Duhul Sfânt și este păstrată prin El, este prezentată simbolic prin o singură pâine.

Fără îndoială este un motiv deosebit pentru faptul că apostolul prezintă în capitolul 10 Masa Domnului în felul acesta; și cauza era la aceia cărora li se adresa. Sfinții lui Dumnezeu din Corint și probabil și alți creștini au uitat natura deosebită și unică în felul ei a Cinei. Ei au uitat că era ceva care îi unea cu Domnul Isus Hristos Însuși; ea era propria Lui instituire; și această instituire a avut loc prin El după ce El a celebrat cina pascală, despre care El Însuși era o imagine străveche. După aceea El a dorit, prin aceea că a spus celor unsprezece apostoli, ca ei să facă aceasta în amintirea Lui. Masa Domnului a fost astfel instaurată ca masă de amintire de El – amintirea de Domnul și Stăpânul lor absent, de Acela care era mort, se va face în lume prin respectarea permanentă a dorinței Lui referitoare la această Masă.

De aceea Masa Domnului a devenit o instituire care era cu totul opusă sărbătorilor iudaice, care au fost instituite în timpul vechi-testamental; ea le-a înlăturat; ea se deosebea total de ele. Amintiți-vă de momentul când a fost întemeiată: Domnul Isus Hristos stătea la masă, și cei unsprezece erau în jurul Lui. Era o ceremonie simplă care mișca simțămintele inimii. Domnul vorbea blând și prietenos, așa cum vorbește un om cu prietenii lui; și El a vorbit în seara premergătoare momentului solemn când El a fost predat în mâinile păcătoșilor ca să fie răstignit. El a spus, ca să zicem așa: Eu voi pleca și voi nu Îmi veți mai vedea fața. Gândiți-vă la Mine, nu numai în inimile voastre, nu numai în simțăminte, că atunci când Eu nu voi mai fi aici voi fi totuși întotdeauna la voi, ci faceți aceasta spre aducerea aminte publică de Mine. Mâncați pâinea și beți vinul cu scopul deosebit că poate fi păstrată o amintire permanentă a faptului că Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu Și-a jertfit viața pe crucea de pe Golgota.

Din cauza acestui caracter deosebit, sărbătoarea Mesei Domnului a întrecut în strălucire, cu toată simplitatea ei, toată gloria și strălucirea ceremoniilor vechi-testamentale. Sărbătorile și ceremoniile vechi-testamentale arătau spre ceea ce trebuia să aibă loc. Masa Domnului vorbește despre ceea ce s-a petrecut, și în mod deosebit despre Unul care a făcut lucrarea, plătind un preț nespus de mare, și care a reprezentat pe toți participanții la această sărbătoare, care sunt prada biruinței Sale asupra păcatului și morții. Domnul nu a susținut cuvintele Sale cu tunete și fulgere, ca și cum ar fi răsunat glasul îngrozitor de pe Muntele Sinai. Oamenii, care L-au auzit, nu au tremurat când au stat înaintea Lui. Nu era nici o frică în inimile lor, atunci când El a vorbit; El a apelat la dragostea lor. El li S-a prezentat ca Acela care îi iubea și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ei: „Faceți aceasta spre amintirea Mea”.

## Legătura cu idolii

Deci această ceremonie simplă, în timp ce ea avea caracterul deosebit al ascultării față de cuvântul Domului absent și preaiubit, era expusă pericolului să fie degradată pe treapta celorlalte acțiuni. Copiii lui Dumnezeu ar putea fi înclinați să lege cu această ceremonie simplă și alte ceremonii: una din vechile ceremonii iudaice sau una din ceremoniile păgâne, cu care erau obișnuiți în zilele când nu erau întorși la Dumnezeu. Găsim că pericolul acesta era în Corint, și acolo erau unii în Adunare care au fost prinși de această cursă. Drept urmare apostolul le prezintă adevărul, ca să corecteze această rătăcire. El arată că Masa Domnului este exclusivă în sensul cel mai deplin al cuvântului. Masa Domnului este numai pentru sfinți; și nimic nelegiuit nu are voie să fie în legătură cu ea, nimic din ceea ce aparține slujirii idolilor. Legătura cu idolii avea efect distrugător asupra caracterului adevărat al acestei sărbători simple. Căci apostolul arată în capitolul acesta, că aceia care au luat parte la sărbătorile idolilor sau la sărbători de jertfire, care erau aduse idolilor ca închinare, și care luau parte totodată la Masa Domnului, legau în mod public ceea ce era de la Hristos cu ceea ce era de la satan, căci înapoia fiecărui idol stătea un mesager al lui satan. În spatele idolilor stăteau demonii, care lucrau la patimile rele ale acelor care îi adorau.

Țelul permanent al lui satan este să fure, să omoare, să distrugă și să producă oamenii tot felul de pagube și să-i rănească. Și el a făcut aceasta în Corint și în toată lumea păgână din timpul acela, prin aceea că a mânat pe oameni să adore pe idoli. Acești creștini nechibzuiți au legat Masa Domnului cu masa demonilor; ei luau parte la ambele; și apostolul vorbește cu ei cuvinte severe. El le cere să fugă de slujba adusă idolilor (1 Corinteni 10.14). El le amintește de izraeliții care au ieșit din Egipt, din casa robiei, unde idolatria înflorea, care toți au fost sub nor și care toți au trecut prin Mare, toți au fost botezați pentru Moise, și toți au primit mana, care a venit din cer, și toți au băut dintr-o stâncă, care i-a însoțit; și această stâncă era Hristos. Însă Dumnezeu nu a avut plăcere de mulți dintre ei, și ei au fost uciși în pustiu, deoarece ei s-au legat cu idolii (1 Corinteni 10.1-11). Ei s-au închinat marelui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Hristos în persoana demonilor, care se ascundeau înapoia imaginilor înaintea cărora ei îngenuncheau.

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El nu vrea să se vadă legat cu idolii. „Ce părtășie are lumina cu întunericul?” Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt; și dacă fiecare, care urmează pe Dumnezeu și pe Hristos, trebuie să fie sfânt, cu cât mai mult atunci Adunarea lui Dumnezeu, în mod deosebit cu privire la caracterul ei unic în felul lui, deoarece ea este sudată împreună prin Duhul Sfânt, ca să constituie pe pământ *un singur* trup. Ea trebuie păstrată în sfințenie, ea trebuie să fie complet despărțită de orice rău, și să fie pentru Dumnezeu.

## **Paharul, care este amintit mai întâi**

Așa cum ați observat, apostolul, când vorbește aici despre Masa Domnului, inversează ordinea istorică a sărbătorii. El amintește mai întâi paharul și apoi pâinea, în timp ce noi știm din evanghelii, că Domnul a frânt mai întâi pâinea și după aceea a dat ucenicilor paharul cu vin. Însă Pavel vorbește aici mai întâi despre pahar; el amintește paharul binecuvântării, pe care ei îl binecuvântau. De ce paharul este pus aici înainte? Deoarece el a spus: „Nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Sângele lui Hristos vorbește despre moartea lui Hristos. Moartea lui Hristos avea o importanță care va corecta rătăcirea lor. Domnul Isus Hristos a

locuit de la început în trupul cărnii Lui. În trupul, care a fost pregătit pentru El, El a umblat și a slujit începând din ziua nașterii Lui și până în ziua morții Sale. Însă vinul din pahar simboliza moartea Sa, nu viața Sa. Dacă în trup este sânge, el este viața, așa cum ni se spune în Vechiul Testament (Leviticul 17.11). Dar dacă sângele este despărțit de trup, el este un indiciu al morții. Și la Masa Domnului paharul binecuvântării vorbea despre moartea lui Hristos; și ce însemna moartea lui Hristos? Ea însemna că între lume și Hristos s-a produs această prăpastie mare. În legătură cu moartea Sa lumea s-a ridicat unită împotriva Domnului Isus Hristos, și iudeii și păgânii într-o unire nedreaptă au dus la moarte pe Domnul gloriei. În exterior era triumful nedreptății și răutății, dar Domnul Isus, care a fost răstignit în slăbiciune, a fost înviat în glorie.

Paharul binecuvântării simbolizează sângele lui Hristos, care nu numai a făcut ispășire pentru păcat, ci era și dovada pentru vina lumii religioase și păgâne din cauza răstignirii Domnului. Cât de total ne desparte moartea lui Hristos de lume! Și nu se cuvine mie și ție, la fel cum nu se cuvenea corintenilor, să încercăm să revocăm ceea ce Hristos a făcut prin moartea Sa. Trebuie să fie curăție și sfințenie în aceia care iau din acel pahar al binecuvântării, și aceasta în mod deosebit în felul legăturilor lor comune. Să ne gândim că în 1 Corinteni 10 nu este vorba de credincioși ca persoane individuale; ei sunt priviți aici ca întreg, ca organism, care sunt strâns uniți în unitate spirituală prin puterea Duhului lui Dumnezeu; și ca atare ei trebuie să păstreze numai legături curate și sfinte.

## O pâine, care se frânge

„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Acum Pavel vorbește despre trupul lui Hristos, pe care au fost purtate păcatele noastre pe cruce. Însă în versetul 17 el trece să vorbească despre noul înțeles conform Scripturii al expresiei „trup”, adică trupul al cărui Cap este Domnul Isus Hristos: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură pâine, un singur trup*, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” (1 Corinteni 10.17). Fiecare credincios are dreptul personal la acel trup. Dacă trupul este neîmpărțit, el este simbol pentru trupul lui Hristos, pentru care El a murit – pentru acea părtășie nouă formată ca urmare a morții Sale.

Adam a căzut într-un somn adânc, și Dumnezeu a făcut din coasta lui o femeie, pe care El i-a prezentat-o lui Adam ca ajutor pentru el. Și în același fel a fost creat ajutorul pentru Hristos după moartea Sa; Adunarea nu a luat ființă din trupul viu. Acolo nu era nici o unire cu Hristosul devenit carne, ci prin moartea Sa a fost întocmit acest trup nou. Și noi toți luăm parte la acel un singur trup, noi toți avem partea noastră la el. Noi toți luați împreună constituim un trup, în timp ce fiecare în parte este o parte a întregului.

## 2. Pericoul de a discredita Cina

**1 Corinteni 11.20-26:** Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud. Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că

Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

În capitolul următor apostolul pune înaintea sufletelor sfinților lui Dumnezeu caracterul adevărat al Mesei Domnului; este o masă de amintire sfântă de Domnul nostru Însuși. Poate fi de folos pentru noi, dacă avem în vedere care era rătăcirea în care au căzut corintenii la practicarea de moment a Mesei Domnului. Ea este corectată în aceste versete, și ea este o rătăcire în care fiecare dintre noi poate cădea în timpul sărbătoririi. În Corint mulți au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese comune. Ei au privit-o în aceeași lumină ca o practică obișnuită, căci ei au mâncat împreună ca și comuniune. Înțelesul solemn a ceea ce ei făceau a dispărut din gândurile lor. Ei mâncau mecanic pâinea, ei beau mecanic vinul, ca și în cazul meselor lor obișnuite. Nu este de mirare că apostolul spune: „Acesta nu este mâncarea Mesei Domnului.“ De ce? Deoarece ei au eliminat pe Domnul din gândurile lor; ei nu aveau înaintea sufletelor lor Persoana demnă de adorare, care murise. Ei priveau elementele Mesei de amintire ca pâine obișnuită și vin obișnuit, ca și cum ele ar fi fost alimente obișnuite. Și privit în adevăratul sens al cuvântului era numai pâine normală și vin normal. Nu a avut loc nici o transformare materială a pâinii și a vinului. Și cu toate acestea era o prezență reală în părtășia lor: prezența Domnului Isus Hristos. Și prezența Domnului Isus Hristos a făcut elementele, pâinea și vinul, imagini simbolice ale evenimentului cel mai măreț din istoria lumii – moartea Domnului Isus Hristos, a propriului Fiu al lui Dumnezeu.

## **Primit de la Domnul din glorie**

Dar sfinții din Corint au uitat toate acestea, așa cum și noi stăm în pericol să le uităm. De aceea apostolul relatează simplu realitatea referitoare la instaurarea Mesei Domnului, amintindu-le de prima ei însemnătate. Și din ceea ce apostolul spune în acest context deducem însemnătatea nespus de mare a acestei Mese și practicarea ei de către Adunare. Aceasta se poate deduce din faptul că apostolul Pavel, care nu a fost de față la instaurarea ei, a primit relatarea despre aceasta nu de la ceilalți apostoli, ci direct de la Domnul Însuși aflat în glorie. El era, ca să zicem așa, ultimul apostol, asemenea unei nașteri ne la timp; el nu l-a văzut pe Hristos după carne, dar el a văzut pe Domnul aflat sus (1 Corinteni 15.8).

Și Domnul Însuși i-a dat împuternicirea pentru funcția sa deosebită de apostol; taina despre Adunare i-a fost făcută cunoscut prin descoperire personală. Aici avem realitatea că apostolul Pavel a primit de pe buzele Domnului aflat în glorie lucrurile pe care ceilalți apostoli le-au primit în odaia de sus din Ierusalim și la care ei erau martori, și aceasta ne arată că Domnul din glorie și Domnul din odaia de sus este unul și același Domn. El este Cel care a murit, și El a înviat, și ceea ce El a spus aceluia care era la El în noaptea aceea: „Faceți aceasta în amintirea Mea“, a spus din nou din gloria lui Dumnezeu acestui apostol. Pavel era apostolul păgânilor, și probabil de aceea Domnul i-a vorbit în mod deosebit. Căci altfel unii ar fi putut spune: Masa aceea a fost dată celor unsprezece iudei, și ea este pentru iudei și ea nu are nimic să ne spună nouă. – Dar apostolul păgânilor a fost învățat de Domnul Însuși cu privire la instaurarea acestei Mese, așa că noi, păgânii, ca urmași ai Domnului Isus Hristos nu putem

să ne sustragem de la responsabilitatea noastră în legătură cu Masa Domnului.

Dacă suntem ai Lui, Cuvântul Lui vine la noi, ca să-L ascultăm. Dacă avem vreun interes de moartea Sa, atunci trebuie să avem interese în felul amintit de aducerea aminte de acea moarte în lumea aceasta. Și vă rog foarte mult, iubiți cititori, să vă gândiți ce este legătura voastră cu El în acest sens. Nu este vorba numai de a lua parte simplu la vreo acțiune ceremonială, dacă vă convine. Marea realitate, care ar trebui să vă spună ceva, este aceea, că Domnul este interesat personal să primească acest tribut al simțămintelor inimilor acelorora care sunt ai Lui aici pe pământ. Și este voia Lui ca ei, ca să zicem așa, cât posibil de des să se unească din nou cu El în legătură cu pâinea și vinul, pe care ei le savurează în aducere aminte de El și de moartea Lui.

Masa Domnului nu este ceva legat cu delimitări complicate și interdicții și la care putem lua parte numai foarte rar, ca și cum ea ar fi un act așa de sever și producător de frică, că noi nu avem voie să-I facem ceva foarte obișnuit, prin aceea că devenim foarte familiarizați cu el. În privința aceasta nu se găsește nimic în Scriptură, care să justifice o astfel de părere. Felul simplu, în care ea a fost instaurată, ne arată că Domnul Se coboară cu îndurare la noi în situațiile noastre zilnice, și El ne spune, așa cum le-a spus ucenicilor în timpul acela: „Faceți aceasta în amintirea Mea.”

Dar probabil cineva va încerca să scuze neparticiparea lui, spunând: eu pot rămâne acasă și acolo mă pot gândi la Domnul; pot citi în Biblia mea, capitolele acesta și altele, și eu pot la fel de bine să fiu în particular ca și în Adunare. – Dar Domnul a spus ucenicilor Lui ca părtășie, nu ca individ: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” De aceea voia Domnului este împlinită numai atunci când credincioșii se strâng laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos; nu trebuie sărbătorită în particular, ci în comun. Cu siguranță este o părtășie sfântă, căci Domnul este prezent și Duhul Sfânt este prezent, când sfinții lui Dumnezeu sunt strânși laolaltă în Adunare. Nici o persoană particulară nu-și poate aminti de Domnul în sensul pe care El îl dorește și în care El l-a instaurat, dacă ea este în cămăruța ei sau se plimbă pe stradă, pe câmpie sau prin pădure.

## **Mâncatul fără înțelegere**

„Am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine.” Momentul era foarte solemn. Era ceasul omului și al puterii întunericului. Nu ne amintim noi că Iuda a primit de la Domnul bucată în acea noapte a trădării? După aceea Domnul i-a zis: „Ceea ce faci, fă repede”, și omul s-a ridicat și a ieșit; era însă noapte – noaptea trădării. Iuda a ieșit, ca să trădeze pe Domnul, care știa tot ce era în inima lui, chiar dacă lui Iuda nu-i era deplin clar că Domnul știa totul despre această chestiune. El l-a trădat pe Domnul, pentru că lui nu i-a fost clar pe cine trădează. Lui nu îi era clar că era Fiul lui Dumnezeu, Cel care i-a dat această bucată. După aceea satana a intrat în el, și el a ieșit, ca să îndeplinească misiunea lui. El nu a fost prezent la Masa Domnului, însă fapta trădării lui îngrozitoare este amintită aici și ea pune înaintea ochilor noștri situația zguduitoare, că un om, care l-a însoțit pe Domnul și care a văzut așa de multe fapte ale Lui, a fost în stare să vândă pe Stăpânul lui pentru treizeci de arginți, prețul unui sclav.

Însă faptul este adevărat, și evenimentul istoric al trădării este amintit de apostol în contextul muștrării corintenilor din cauza nesocotinței lor. Se arată că în noaptea aceea era un om în odaia de sus, care în timpul sărbătorii pascale a primit de la Domnul nostru preamărit o îmbucătură pentru împlinirea Scripturii și care nu a înțeles natura a ceea ce făcea, și nici răutatea inimii lui, care a gândit așa ceva. Este o atenționare serioasă, că atunci, când suntem la Masa Domnului, este ceva în mine și în tine, care este capabil chiar să trădeze pe Domnul nostru. Credeți voi aceasta? Eu cred. Există așa ceva. Domnul știe, că este prezent așa ceva. Dacă știm că există așa ceva, dacă cunoaștem aceasta, și dacă în același timp recunoaștem că Cel care este prezent ca să primească amintirea inimii noastre știa aceasta atunci când ne-a invitat pentru a ne aminti de El, și mai mult chiar, că El a murit pentru noi și a condamnat păcatul în carne, deoarece era așa de multă răutate în ea și nimic nu putea aduce îmbunătățire – atunci totul este bine, căci adevărul este în noi. Dar dacă noi ne înșelăm cu privire la caracterul adevărat al „omului vechi” și nu putem înțelege gloria și frumusețea Domnului Isus Hristos, care este prezent, atunci Masa Domnului devine fără valoare pentru noi. Să iei parte fără respect la această Masă de amintire solemnă, înseamnă să jefuiești sufletul nostru de mireasma neimitabilă a prezenței Sale și în același timp să ne expunem nuielei dezaprobării Sale din cauza nechibzuinței noastre.

## **Simplu, dar solemn**

Pentru copiii lui Dumnezeu nu este o practică mai binecuvântată pe pământ decât amintirea de Domnul nostru Isus Hristos în moartea Sa; cu cât sărbătorim mai des Masa Domnului, cu atât ea devine mai dulce pentru aceia care înțeleg importanța ei, în timp ce noi, dacă uităm, ne expunem pericolului. Nimeni nu se poate juca cu aducerea aminte de Domnul în moartea Sa, fără să nu fie pedepsit. Dacă ne gândim cu adevărat cine este El și că El a trebuit să sufere și să moară și că noi trebuie să ne amintim de acest eveniment mare, ce duh de solemnitate ni se cuvine să avem! Cum se face, că noi deseori avem gânduri așa de lipsite de importanță în timpul acelor momente scurte, când suntem împreună, și că noi ne gândim așa de puțin la acțiunea solemnă, de care vrem să ne amintim?

Apostolul aduce înaintea noastră foarte pe scurt împrejurările instaurării Mesei: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt-o și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este [frânt] pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea.” Domnul a luat mai întâi pâinea; aceasta ar trebui să fie un simbol: El a ținut pâinea în mâna Sa. El a spus: „Acesta este trupul Meu.” Ceea ce Domnul ținea în mâini nu era trupul Lui cu adevărat; pâinea nu era ceva care ar trebui venerat și adorat, atât atunci cât și astăzi; dar ea a fost aleasă, ca să fie o imagine pentru trupul Său, un lucru pentru ochii noștri și pentru buzele noastre. Dar dacă inimile noastre nu sunt corect orientate în timpul Mesei, nu se va împlini cuvântul Domnului când privim pâinea și mâncăm din ea; vom pierde caracterul ei de aducere aminte.

Domnul le-a spus atunci: «„Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea”. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“.» Observă repetarea poruncii „faceți aceasta spre amintirea Mea” în legătură cu paharul și cu pâinea. Domnul însuși spune; așadar El vrea amintirea de El. Este de cea mai mare importanță să se țină seama că Domnul Isus Hristos este Ființa centrală a acestei rânduieli. El este prezent!



Prin prezența Sa face Masa să fie realitate; El dă valoare serviciului nostru divin de amintire.

## Amintirea de El Însuși

Domnul Isus Hristos nu este acum un țel aflat în afara domeniului nostru. Prezența Lui este pentru noi o chestiune de credință, însă noi suntem totuși înclinați să uităm aceasta din când în când. Și când noi venim laolaltă pentru amintirea de Domnul Isus, permitem ușor lucrurilor care se văd și se aud să se așeze între noi și faptul că noi ar trebui să ne gândim la Domnul Isus Însuși și că prezența Lui mărturisită ar trebuie să captiveze fiecare inimă. Noi trebuie să ne păzim de acest pericol subtil. Noi trebuie să fim atenți ca gândurile noastre să nu se abată de la El. Știm cât de nedemne de încredere sunt inimile noastre. Presupun că la unii este mai greu decât la alții să țină în șah simțurile lor; gândurile diferiților oameni zboară foarte ușor și se lasă foarte ușor influențate de impresiile exterioare – prin tot ce se petrece înăuntru, și chiar în afară. Satan poate folosi toate aceste lucruri, ca să ne răpească unele momente puține, dacă nu chiar toate, când noi suntem adunați laolaltă ca să ne amintim de Domnul Isus. Țelul lui satan este să pună ceva între inimile noastre și Domnul Isus Hristos, ceea ce va face ca să-L uităm. Dacă îi reușește ca eu să-L uit douăzeci de procente din timp, el a obținut biruința și eu am pierdut mult.

Orice gând referitor la Domnul Isus ascunde în sine acest fel de responsabilitate. Țelul lui satan este să îndepărteze pentru un timp cât mai mare posibil devotamentul inimii mele și al dragostei mele pentru El. În felul acesta își poate împlini scopul său. S-ar putea să introducă obstacole, pe care eu în insensibilitatea mea nu le pot depăși, așa că eu vin zece minute, un sfert de oră sau douăzeci de minute mai târziu; în loc să fiu mai devreme sau la timp, ajung zece minute mai târziu. Domnul a pierdut zece minute din slujba inimii mele, și eu am pierdut ceea ce niciodată nu voi mai putea recâștiga. Am veni noi mai târziu, dacă împăratul țării acesteia ar promite să fie aici la un anumit timp? Cine ar vrea să piardă maiestatea sa venerabilă, pentru că nu a fost acolo atunci când el a sosit? Și Domnul Isus Hristos rămâne fidel la ceea ce El a spus: „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.” Să fim întotdeauna prezenți, atunci când vine ora stabilită.

## Prezența reală

Dragi prieteni, nu permiteți ca satan să aibă vreo biruință asupra noastră în ceea ce privește punctualitatea noastră. Domnul este prezent la Masa Sa, și țelul acestei sărbători este aducerea aminte de El. Noi ne gândim la Domnul Isus, ca la Acela care a murit; El este prezent la noi ca Domn viu al gloriei, și aceasta este „prezența reală” în legătură cu Masa Domnului, despre care noi uneori auzim câte ceva. Expresia este deseori fals înțeleasă și fals interpretată. „Prezența reală” este prezența vie a lui Hristos în felul acesta, așa cum El a făgăduit să fie în mijlocul Bisericii Sale. El este prezent ca Acela care este glorificat la dreapta lui Dumnezeu; și El este prezent ca să conducă inimile noastre din nou să ne gândim la El, atunci când a fost trădat și răstignit.

Și am putea noi avea un conducător mai bun decât El Însuși? Cine cunoaște chinurile din Ghetsimani ca Acela a cărui sudoare a devenit ca picăturile mari de sânge, care au căzut pe pământ? Noi nu îndrăznim să ne gândim la astfel de scene solemne, dacă Domnul nu

călăuzește inimile noastre, gândirea noastră și nu controlează imaginația noastră. Dar El va face aceasta, dacă suntem dependenți de El; El ne va conduce la o amintire adevărată și demnă de El, de locul unde I s-a pus cununa de spini pe cap, unde I-au scuipat fața sfântă, unde L-au batjocorit și și-au plecat genunchii înaintea Lui și unde El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Cine poate trezi în noi gânduri sfinte și reale cu privire la El, dacă nu Domnul Însuși? Nu este nimeni. Dar este o însușire reală a acestei Mese, că Domnul este viu și că El ne arată mâinile Lui și coasta Sa, martori muți și totuși grăitori despre moartea Sa, așa că noi ne prosternăm înaintea Lui și spunem: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” El îndeamnă inimile noastre spre adorare prin prezența și puterea Sa, și izvorul de apă din noi curge în viața veșnică.

## **Până va veni El**

Pavel spune: „Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El”; și în felul acesta Masa Domnului devine marea verigă de legătură între două evenimente mărețe din derularea istoriei divine. Evenimentul care stă în centru istoriei lui Dumnezeu cu lumea este moartea lui Hristos pe cruce. Vechiul Testament aștepta acest eveniment. El, Cel care trebuia să vină ca Mântuitor al ei, va muri. Următorul eveniment mare este a doua venire a Domnului. Și sărbătoarea Mesei Domnului leagă aceste două venituri, prin aceea că stă între evenimentul din trecut și ce va avea loc în viitor. De aceea noi trebuie să vestim moartea Domnului până va veni El. Pasajul acesta este un răspuns pentru oamenii care încearcă să degradeze importanța practicării acestui act, și spun: desigur Masa Domnului era bună și corectă pentru creștinii din timpurile de început, deoarece mulți dintre ei au văzut pe Domnul. Erau mulți în Ierusalim și în toată Iudeea și Galileea care au auzit cuvintele Lui și au fost martori ai minunilor făcute de El. Domnul și lucrarea Lui era proaspătă în amintirea lor, și de aceea era normal pentru ei să serbeze această sărbătoare în primul secol; însă pentru noi astăzi moartea Domnului a avut loc cu foarte mult timp în urmă; ea este un eveniment trecut demult; noi nu mai trebuie să sărbătorim astăzi Masa Domnului; noi suntem mai presus de această ceremonie de odinioară. – Însă fraza aceasta dă în puține cuvinte răspunsul; noi trebuie „să vestim moartea Domnului până va veni El”. Domnul nu a venit încă. De aceea, aceia care dau la o parte Masa Domnului nu au nici o scuză care să poată fi recunoscută.

## **Neglijarea Mesei Domnului**

Sper ca nici un credincios, care este aici, caută o scuză legitimă pentru faptul că el nicidecum nu își amintește de Domnul în moartea Sa, sau o face numai o singură dată pe trimestru sau o singură dată în an. Domnul nu ne împovărează cu vreo poruncă severă și nu ne constrânge la ascultare prin amenințare cu pedeapsă, că pierdem viața veșnică. El nici măcar nu ne spune că noi trebuie să sărbătorim Masa în fiecare săptămână. Și în Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată că ucenicii de demult din Troa frângeau pâinea în fiecare săptămână, în timp ce mult mai devreme în Ierusalim după Rusalii frângerea pâinii se făcea în fiecare zi, motiv pentru care se adunau în mod deosebit. Ce putem deduce din lipsa prescrierii unei perioade intermediare sau a unei relatări despre practica propriu-zisă? Că noi trebuie să vestim moartea Domnului cât se poate de des. Dacă nu luăm parte, când am putea să participăm, este Unul căruia ar trebui să-I arătăm satisfăcător că noi avem o scuză reală și logică pentru

lipsa noastră. Domnul știe când cineva este inevitabil împiedicat să participe. Și El cunoaște pe acela care renunță din plăcere și comoditate să fie prezent la frângerea pâinii. De ce sunteți așa de conștiincioși să veniți la frângerea pâinii? Din cauza cuvintelor pe care Domnul le-a spus în noaptea în care a fost trădat; pentru că ascultarea este bună pentru sufletul dumneavoastră; pentru că doriți să lăudați pe Domnul cu paharul binecuvântării; pentru că nu puteți uita cuvântul Său prețios: „Faceți aceasta spre amintirea Mea!” Dumneavoastră iubiți pe Domnul așa de mult, că spuneți: Atâta timp cât ne vom putea târî, vom merge. La toate celelalte trebuie să se renunțe, pentru ca să-l fim credincioși și să vestim moartea Lui. Și în același fel ar trebui Masa Domnului să lucreze asupra noastră a tuturor.

Când Domnul va veni și ne va lua la Sine, nu vom mai avea nevoie de pâine și de vin ca să ne amintim de El. Îl vom vedea în gloria Lui înaintea noastră. Maiestatea Lui ne va copleși probabil, așa cum l-a copleșit pe Ioan pe insula Patmos. Noi vom avea trupuri glorificate, pentru ca privirea să nu ne biruie complet, dar eu gândesc că noi vom fi orbiti, atunci când vom privi pentru prima dată la Domnul nostru. El va fi foarte mareț în ochii noștri. Noi ne vom aminti că El este Același care a murit. Când vedem gloria odihnindu-se pe Miel, noi ne vom aminti! Este Mielul care a fost sacrificat. Rezultatul nu se va baza pe credință, ca acum; noi îl vom vedea realmente. Atunci nu vom mai avea nevoie de ajutorul unei mese de aducere aminte.

Dar chiar și atunci va fi un timp de părtășie, căci în locul acela de glorie va veni Însuși Domnul nostru demn de adorare și ne va sluji și ne va da să bem paharul propriei Lui bucurii. Paharul binecuvântării, de care vom avea parte în acel loc strălucitor, va fi partea noastră în gloria lui Hristos, și El ni-l va da în ziua Împărăției Sale care va veni. Dar acum, în timp ce Domnul nostru este lepădat și în timp ce lumea spune: noi nu ne interesăm de Isus, de Cel răstignit; El este fără preț pentru noi; noi Îl urâm; noi Îl disprețuim, sunt puțini pe pământ care spun: noi Îl iubim; noi Îl adorăm; noi mâncăm din pâine și bem din vin în amintirea permanentă de moartea Lui. – Și la sărbătorirea Mesei Domnului, Adunarea vestește lumii, că Domnul Isus a murit. Ușile nu ar trebui să fie încuiate „de frica iudeilor”, ci deschise, așa fel ca lumea să poată intra și să poată vedea ce se petrece înaintea ei. Dacă cineva întreabă, ce înseamnă aceasta, răspunsul este, că acești bărbați și aceste femei sărbătorească moartea Domnului gloriei. Lumea l-a răstignit, dar Dumnezeu l-a înălțat; și Masa Domnului este o mărturie pentru faptul acesta în această lume rea.

### 3. Comportare necuviincioasă

În ultimele versete ale capitolului nostru avem felul în care apostolul mustră lipsa acelei simplități și importanțe, care ar trebui să caracterizeze participarea la Masa Domnului. Se pare că în Corint erau unii care au luat parte din pâine și din vin în chip nedemn.

**1 Corinteni 11.27-34:** Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați

împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Pavel a spus deja, că ei nu ar trebui să trateze Masa Domnului ca pe o masă a lor obișnuită (1 Corinteni 11.21). Când cineva stă la masa lui proprie, poate sta cum îi place. Poate sta acolo cu mânecele suflecate, dacă dorește. Comportarea lui în sfera particulară a familiei lui ar putea fi oricum. Dar dacă el ar avea un număr de vizitatori în jurul lui sau dacă el ar fi invitat la o masă de sărbătoare împăratească, el ar fi foarte atent la înfățișarea lui și la manierele lui. Diferența ar avea loc din cauza caracterului mesei, la care ia parte, și al persoanelor, care ar fi prezente. Dar sfinții din Corint au tratat cu ușurătate Masa Domnului. Ei s-au comportat ca și cum ar fi fost propria lor masă. Ei au confundat-o cu masa de dragoste din timpul acela, sau cum am spune noi în limbajul actual: cu băutul împreună al cafelei sau cu o masă la o conferință, atunci când sfinții lui Dumnezeu se strâng laolaltă din interese comune pentru lucrurile lui Hristos. Ultima ocazie este bună și corectă, dar s-o amesteci cu Masa Domnului este total greșit și distruge scopul strângerii laolaltă.

Urmarea faptului că în Corint s-a uitat prezența Domnului, era că ei au mers la Masa Domnului și inimile lor și conștiința lor erau necurățite. Prin aceasta vreau să spun, că nu a fost permis luminii lui Dumnezeu să lumineze ceea ce erau inimile lor prin natura lor. Ei au privit lucrurile din punctul lor de vedere, și între cei care erau prezenți domneau nestingherite diferențe sociale și păreri personale. Au fost tolerate poftele carnale și ei au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese obișnuite. Apostolul scrie: „Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină.”

Vedem deci că în capitolul 10 se trage o linie de despărțire între Masa Domnului și sărbătoarea idolilor și în capitolul 11 între Masa Domnului și masa proprie a omului. Desigur noi toți suntem în pericol să cădem în această ultimă rătăcire și s-o facem masă proprie. Dacă o facem masă proprie, vom lua în seamă mai întâi înclinațiile proprii și ne preocupăm de propria comoditate. Cu regret sunt prea mulți oameni care par să gândească că ei pot veni la Masa Domnului așa cum vor și când le place. Ei se scoală foarte târziu duminica, și după ce servesc micul dejun în grabă ajung cinci minute sau mai târziu la Adunare. S-ar putea ca în situații deosebite să fie o scuză justificabilă, dar dacă venirea prea târziu este o obișnuință, ce dovedește atunci practica? Ea arată că o astfel de persoană privește Masa Domnului complet din punctul de vedere omenesc și cerințele ei sunt date la o parte în favoarea comodității proprii și toleranță cu sine însuși. Ea mai arată și o conștiință moartă față de Dumnezeu, căci o astfel de libertate nu ți-ai permite în cadrul unui loc de muncă lumesc. Omul uită că Domnul este prezent; el ignorează sfințenia prezenței Sale; el nu se judecă pe sine însuși și căile lui. Urmarea unei astfel de nepăsări este că aceia care uită prezența Domnului și totuși mănâncă din pâine și beau din paharul Domnului, fac aceasta în chip nevrednic.

## **Mâncatul în chip nevrednic**

Vă rog să fiți foarte atenți la acest cuvânt al apostolului: „Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.” El condamnă felul în care a fost luată Masa Domnului. Unii oameni au înțeles greșit textul acesta

și în mod nejustificat s-au ținut departe de Masa Domnului ani la rând. Ei spun: Eu nu sunt demn să merg, în Biblie stă scris că eu nu ar trebui să merg. Dar ei nu au citit atenți pasajul, deoarece versetul nu vorbește despre persoane nedemne, care mănâncă pâinea, ci de felul nedemn în care persoanele au mâncat.

Unde este bărbatul sau femeia, care sunt demni de a fi la Masa Domnului? Nimeni nu are un drept de a fi acolo; noi nu avem în noi înșine nici o destoinicie corespunzătoare pentru a fi la Masă; noi mergem numai pentru că Domnul ne-a poruncit să mergem. El știe mult mai bine decât noi cine suntem; și cu toate acestea ne-a invitat să facem aceasta spre amintirea Lui. Domnul spune că noi putem merge, dar noi trebuie să mergem în modestie; noi trebuie să fim conștienți de prezența Aceluia înaintea căruia ne aflăm; noi trebuie să fim conștienți cum trebuie să ne comportăm în Adunarea Dumnezeului cel viu. Căci ce facem noi când „facem aceasta”? Noi ne amintim exclusiv de faptul că trupul lui Hristos a fost dat pentru noi și că sângele lui Hristos a fost vărsat pentru noi; și putem noi să gândim superficial la aceste lucruri sfinte ca acestea? Putem noi trata cu ușurătate aceste lucruri solemne – trupul lui Hristos, în care a fost înfiptă sulita îngrozitoare, sângele lui Hristos, care a curs din coasta Lui? Apostolul explică, că persoana, care mănâncă în chip nevrednic, se face vinovată de trupul și de sângele Domnului.

Versetul este foarte serios. Vei spune tu de aceea: îmi este frică să merg; nu îndrăznesc să merg, pentru ca să nu mănânc în chip nevrednic? – Deseori trece un timp lung, înainte ca cineva să vorbească sau să spună ceva, și gândurile mele rătăcesc înapoi și încolo. Mă gândesc la multe lucruri: la ceea ce s-a petrecut săptămâna trecută, la ceea ce probabil va fi mâine, la cineva, care este de față, sau mă gândesc la cineva, care nu este prezent, și la tot felul de lucruri posibile. Numai când cineva propune o cântare sau vorbește, gândurile mele se trezesc.

Deci, cum se face că atenția ta este așa de împărțită și de împrăștiată? Este din cauză că ochii credinței tale nu privesc la Domnul; tu nu te gândești la El. Dacă te-ai gândi la El, atunci nu te-ai gândi la altcineva sau la altceva. Dacă observi că ești vinovat în această direcție, spune aceasta acolo Domnului și apoi: iartă-mă, Doamne, că fac aceasta; umple Tu inima mea; îndreaptă gândurile mele rătăcitoare spre Tine. Nu te preocupa, dacă altcineva vorbește; tu nu trebuie să fi dependent de cineva; tu ești prezent, ca să te gândești la Domnul. Ești acolo împreună cu alții; acesta este un adevăr binecuvântat, dar individualitatea ta nu este pierdută. Lasă gândurile proprii să fie orientate spre El. Lasă ca probabil un loc din Scriptură să-ți vină în memorie și gândește-te la el. Simte că Domnul îți vorbește în Cuvântul Lui viu, scris, și această conștiință va umple inima ta cu o dulceață minunată. Nu crezi că tu poți ține duhul tău șaiszeci de minute, sau așa ceva, preocupat cu El? Sunt din aceia care dorm la Masa Domnului, așa cum au dormit aceia în Grădina Ghetsimani? Vai, ce rușine, că trebuie să fie așa ceva! Tu ești vinovat nespun de mult de trupul și sângele Domnului. Gândește-te la El! „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!”

## **Să te verifici pe tine însuși**

Apostolul arată cum poți evita păcatul acesta al participării nedemne: „Fiecare să se cerceteze pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.” Aceasta nu înseamnă, că

atunci când eu stau la Masa Domnului, eu trebuie să privesc în inima mea, să văd dacă este vreo preocupare sărăcăcioasă și rea. Eu pot face aceasta acasă. Omul să se verifice pe sine însuși! Aceasta înseamnă: să te judeci singur cu privire la ceea ce ai făcut și de ceea ce ești capabil să faci. Noi putem fi așa de mulțumiți cu noi înșine, că uităm cât de ușor ne-am putea împiedica fără harul lui Dumnezeu. Atunci putem veni la Masa Domnului cu mulțumire de sine și uităm că în timpul acela scurt este posibil să dezonorăm pe Domnul, să ne jefuim pe noi înșine și să ne facem vinovați cu privire la trupul și sângele Domnului. Dar dacă în liniștea cămăruței noastre de acasă ne gândim că fără harul Domnului și fără de puterea și exercitarea slujbei Sale preoțești în Locul Preasfânt pentru noi nu am fi în stare să-L adorăm, așa cum se cuvine, ne vom verifica pe noi înșine, așa cum apostolul poruncește. Ne amintim că în noi, în carnea noastră, nu locuiește nimic bun.

„Fiecare să se verifice pe el însuși” și să nu stea departe, ci să vină și să mănânce din această pâine și să bea din pahar. Pentru nimeni nu este în Scriptură o scuză justificabilă, ca să stea departe de Masa Domnului. Chiar dacă el este nedemn în sine însuși, el este totuși invitat să vină – cu excepția cazului când el stă sub disciplina Adunării. Dacă el vine și mărturisește dependența lui de Domnul, și prin aceasta poate să se gândească cum se cuvine la Hristos în moartea Sa, dacă este suficient de sincer cu sine însuși și se pune pe genunchi și spune: O, Doamne, Tu știi ce persoană neînțeleaptă și neștiutoare sunt eu. Și dacă eu am avut parte de dragostea Ta așa de mulți ani și dacă în acești mulți ani am învățat multe despre suferințele Tale și moartea Ta, sunt totuși înclinat ca tocmai la mâncarea Mesei Tale să eșuez. Eu nu mă pot încrede în inima mea, de teamă ca nu cumva atunci când sunt împreună cu sfinții Tăi să împiedic lucrarea Duhului Tău prin slăbiciunea și nebunia mea. Doamne, concentrează inima mea asupra Ta, exclude tot ce este nedemn, fă-mă capabil să îmi amintesc de Tine, așa cum dorești Tu. – Gândiți voi că Domnul nu se va îngriji de acela care ia această poziție de smerenie înaintea Lui?

## **Încredere în Domnul, neîncredere în tine însuși**

Nu te grăbi să vii în prezența Domnului la Masa Lui așa ca și cum te-ai grăbi să ajungi la un tren; tu mergi la locul cel mai sfânt. Du-te prudent acolo, după ce te-ai judecat pe tine însuși înaintea Domnului, după ce ai umplut inima ta cu simțământul pentru jertfa Sa mare, pentru dragostea Lui pentru tine până la moarte, pentru dragostea Lui care rămâne, care dorește aducerea aminte din partea unei inimi nechibzuite, așa cum ai putea s-o ai tu. Du-te într-un astfel de duh, și vei vedea ce diferență produce aceasta pentru zidirea ta sufletească în străngerile laolaltă. Nu te preocupa cu faptul că unul sau altul nu este prezent și că altcineva este prezent iar ție ți-ar place mai mult să nu fie. Toate astfel de gânduri nepotrivate sunt de la satan. Marele vrăjmaș este distrugătorul în adunările de aducere aminte de Domnul Isus. Tu nu ai voie să uiți că satan este un vrăjmaș și niciodată un prieten și că tu nu ai voie să te încrezi în el. El poate să vină chiar și ca înger al luminii să se așeze uneori lângă tine și să vorbească, ceea ce te va face să gândești că este vorbire cerească. Dar tu nu ar trebui să fii neștiutor cu privire la vicleniile lui, și poți fi sigur că este înșelătorul dacă el decuplează pe Domnul din duhul tău. Niciodată să nu ai ceva a face cu satan, dar întotdeauna să ai a face cu Domnul Isus Hristos.

Dumnezeu să ne dăruiască, ca noi să avem parte de părtășii mult mai înviorătoare și mai

prețioase cu Domnul și cu sfinții Săi la Masa Sa. Nu este nici un loc pe pământ asemănător cu acesta, nu numai pentru că Domnul Isus Hristos este acolo, ci și pentru că sfinții sunt acolo în caracterul Adunării lui Dumnezeu și al Bisericii lui Hristos. Probabil sunt puțini la număr, dar Domnul a promis prezența Sa acolo unde sunt doi sau trei, care sunt adunați în Numele Său, și El lucrează într-un mod unic în felul lui la acești doi sau trei. Nu este nimic pe pământ care să se compare cu aceasta. Este deja un gust anticipat al acelei mari Adunări, a cărei imagine o avem în Apocalipsa 5, unde fiecare inimă în unire cu marea mulțime se va revărsa în laudă și adorare pentru El aflat în mijloc, care i-a răscumpărat cu sângele Său prețios. Noi toți vom fi acolo, fiecare din noi; atunci nu vom veni prea târziu; noi vom fi deplin pregătiți pentru acel serviciu divin sfânt; noi nu vom lua parte în chip nevrednic la acea Adunare de închinare; dar toate vor fi spre gloria și lauda Domnului.

Masa Domnului ne oferă acum oaze în pustie; ea ne dă, chiar dacă noi mergem prin pustie, un gust anticipat al aceluia timp măreț și minunat. Și depinde de noi toți, să purtăm grijă să nu pierdem vreuna din bucuriile care pot fi partea noastră la frângerea pâinii.

---

Tradus de la: [Christus und seine Versammlung \(8\)](#)

Prelegerea a 8-a „The Church in Decay and Disorder“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*,  
ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

*Traducere: Ion Simionescu*